

quemadmodū superius diximus, Gnostici. Quam-
quam enim vulgò Catharos & Nouatianos eosdē
omnino faciunt, & tunc καθαρῶς dicantur, quatenus
à reliquo Christianorum hominum cœtu se tan-
quam sanctiores separant: tunc autem Nouatiani,
quatenus à suo denominantur parente: statui ta-
men potest aliqua inter vtrosque differentia, vti in
hypothesibus videbimus. Appellantur autem e-
tiam hi ipsi à Græcis Meletiani, de cuius nominis
& erroris secta postea dicemus. Ergo primū No-
uatiani dicti sunt. Exiit autem & innotuit No-
uatus hæreticus tempore Cornelii episcopi Ro-
mani, Cypriani Carthaginensis episcopi, & Decij
imperatoris, circa annum à Christo passo 220. Ca-
tharorum autem appellatio postea iis addita fuit
sub Stephano Romano pontifice, & Gallo atque
Volusiano Impp. circiter annum post Christum
passum 223. quanquam hæ voces confunduntur,
quemadmodum apparet ex Catalogo & Indica-
tione hæreseōn, in historia Ecclesiastica, Theodo-
reto lib. 3. Hæreticarum fabul. Eusebii historia, &
concilij Niceni artic. 9. quem refert Ruff. libr. 1.
hist. cap. 6. separantur tamen ab Isidoro lib. 8. & a-
liis, qui Catharos Nouatianorum fruticationem
appellant. Fuit autem Nouatus, non autem Noua-
tianus huius sectæ primus author, quanquam ea-
dem ætate vterque vixit, sed in vtroque distin-
guendo falluntur multi. Nouatus enim fuit Afer
natione, & virus suum in Africa primū post per-
sequutionē Decianam sparsit, aduersus quem Cy-
prianus libro 1. Epist. 5. & lib. 4. cap. 2. edidit multa.
sed tantum nominis celebritate valuit, vt etiam à
Cornelio episcopo Romano Ecclesiæ presbyter